

Zeven jaar geleden

In sommige kamers op het landgoed zaten er monsters onder het bed verscholen, maar Tella was ervan overtuigd dat haar moeders suite geheime betoveringen bevatte. Zodra haar moeder weg was, dwarrelden er glimpjes smaragd-groen licht door de lucht, alsof er feeën kwamen spelen. De kamer rook naar bloemen, geplukt uit geheime tuinen, en zelfs als het windstil was, golfdde de ragfijne gordijnen rond het majestueuze hemelbed. Boven Tella's hoofd begroette een kroonluchter van citrien haar met de muzikale klanken van kussend glas, waardoor het nog makkelijker was om te fantaseren dat de suite een betoverde poort naar een andere wereld was.

Tella's kleine voetjes maakten geen geluid terwijl ze over de dikke, ivoorkleurige tapijten naar de toilettafel sloop. Na een snelle blik over haar schouder pakte ze haar moeders sieradenkistje op. Het was gemaakt van paarlemoer en versierd met een spinnenweb van goudfiligraan. Het voelde glad en zwaar aan in Tella's handen; ze speelde altijd dat ook het kistje betoverd was, want zelfs als haar vingers vies waren, lieten ze gelukkig nooit een afdruk achter.

Tella's moeder vond het niet erg als haar dochters met haar jurken speelden of haar mooie slippertjes pasten, maar ze had de meisjes wel verzocht dit kistje niet aan te raken, wat het voor Tella nog onweerstaanbaarder maakte.

Scarlett kon hele middagen dagdromen over reizende toneelgezelschappen zoals Caraval, maar Tella beleefde liever échte avonturen.

Vandaag fantaseerde ze dat een slechte koningin een jonge elfenprins gevangen hield, en om hem te redden moest ze haar moeders opalen ring stelen, Tella's favoriete sieraad. De melkachtige steen was hard en ruw en had de vorm van een sterrenregen, met scherpe puntjes die soms in haar vingers prikten. Maar wanneer Tella de opaal omhooghield in het licht, fonkelde de steen en werd de kamer gehuld in kersenrode, gouden en lavendelpaarse schitteringen die illusies opwekten van magische vloeken en rebels feeënstof.

Jammer genoeg was het koperen bandje te groot voor Tella's vinger, hoewel ze het elke keer wanneer ze het kistje opende omdeed, in de hoop dat ze gegroeid was. Maar vandaag viel haar iets anders op toen ze de ring om haar vinger liet glijden.

De kroonluchter boven haar hoofd was gestopt met bewegen, alsof ook hij verrast was.

Tella wist precies wat er allemaal in haar moeders sieradenkistje zat: een zorgvuldig opgevouwen fluwelen lint, met goud omzoomd; bloedrode oorbellen; een verweerd zilveren flesje dat volgens haar moeder engelentränen bevatte; een ivoeren medaillon dat niet opening; een ebbenhouten armband die eruitzag alsof hij om de arm van een heks zou moeten zitten in plaats van aan haar moeders sierlijke pols.

Het enige voorwerp dat Tella nooit aanraakte, was het vuilgrijze zakje dat rook naar beschimmelde bladeren en verderf. *Het houdt de kobolden op afstand*, had haar moeder ooit plagens gezegd. Het hield ook Tella op afstand.

Maar vandaag trok het lelijke zakje Tella's aandacht. Het was alsof het flakkerde. Het ene moment leek het op een verrot bundeltje dat rook naar dood en verderf; even later lag er een glanzend pak speelkaarten voor in de plaats, bijeengebonden met een sierlijk satijnen lint. En een fractie van een se-

conde later was het weer dat vieze zakje, om een tel later weer in het kaartspel te veranderen.

Tella vergat haar fantasiespelletje. Snel greep ze het koordje, dat haar aan satijn deed denken, en tilde het pak kaarten uit het kistje. Het hield onmiddellijk op met van vorm veranderen.

De achterkant van de kaarten was oogverblindend mooi. Donkerder dan de nacht, zwart bijna, met kleine gouden spikeltjes die schitterden in het licht, en versierd met paars-rode krullen. Het riep beelden op van vochtige bloemen, heksenbloed en magié.

Wat een verschil met de saaie zwart-witte kaarten waarmee de wachtposten van Tella's vader haar gokspelletjes hadden geleerd. Het meisje ging op het tapijt zitten. Haar soepele vingers tintelden toen ze het lint losmaakte en de eerste kaart omdraaide.

De jonge vrouw op het plaatje deed Tella denken aan een gevangengenomen prinses. Haar fraaie witte jurk was gerafeld, en haar traanvormige ogen waren mooi als gepolijst zee-glas, maar ze stonden zo bedroefd dat het pijn deed om ernaar te kijken. Waarschijnlijk omdat haar hoofd gehuld was in een ronde kooi van parels.

Onder aan de kaart stond het woord *Maagdendood* geschreven.

Tella huiverde. De naam had een akelige klank, en ze hield niet van kooien, zelfs al waren ze van parels gemaakt. Plotse-ling kreeg ze het gevoel dat haar moeder erop tegen zou zijn dat ze deze kaarten zag, maar dat weerhield haar er niet van om de volgende om te draaien.

De naam onder aan deze kaart was *Hartenprins*.

Op het plaatje stond een jonge man met een gezicht dat bestond uit louter hoeken, en lippen zo scherp als twee mes-sen. Eén hand was bij zijn puntige kin om het heft van een dolk geklemd, en uit zijn ogen vielen rode tranen, in dezelf-

de kleur als het bloed dat de hoek van zijn dunne mond bevleekte.

Tella deinsde terug toen het beeld van de prins flakkerde, verdween en weer verscheen, net zoals het vieze zakje zo-even had gedaan.

Op dat moment had ze moeten stoppen. Deze kaarten waren overduidelijk geen speelgoed. Toch had iets in haar het gevoel dat het voorbestemd was dat ze ze had gevonden. Ze waren echter dan de slechte koningin of de elfenprins uit haar fantasie, en Tella hoopte stiekem dat ze haar naar een echt avontuur zouden kunnen leiden.

De volgende kaart voelde vreemd warm aan tussen haar vingers toen ze hem omdraaide.

Het Arakel.

Ze wist niet wat die vreemde naam betekende, en in tegenstelling tot de andere kaarten leek deze ongevaarlijk. De randjes waren versierd met ingewikkelde krullen van gesmolten goud, en het midden was van zilver, als een spiegel – nee, het wás een spiegel. Het reflecterende oppervlak weerspiegelde Tella's honingblonde krullen en haar ronde, lichtbruine ogen. Maar toen Tella wat beter keek, zag ze dat het spiegelbeeld niet klopte. Op de spiegelkaart trilden haar roze lippen en rolden er dikke tranen over haar wangen.

Tella huilde nooit. Zelfs niet als haar vader haar streng toesprak of als Felipe haar negeerde en al zijn aandacht aan haar oudere zus schonk.

'Ik vermoedde al dat ik je hier zou vinden, liefje.' Haar moeders zachte sopraan vulde de kamer toen ze binnenkwam. 'Welke avonturen beleef je vandaag allemaal?'

Toen haar moeder zich over het tapijt heen boog waar Tella op zat, viel haar haar in sierlijke riviertjes rond haar beminnelijke gezicht. Haar lokken hadden dezelfde donkerbruine kleur als die van Scarlett, maar Tella had haar moeders olijkleurige huid geërfd, die glansde alsof hij door de sterren was gekust.

Maar op dat moment zag Tella haar moeder bleek worden als maansteen toen haar blik op de omgedraaide beeltenissen van de Maagdendood en de Hartenprins vielen.

‘Waar heb je die gevonden?’ Haar moeders stem bleef vriendelijk, maar haar handen gristen de kaarten zo snel van de grond dat Tella de indruk kreeg dat ze iets vreselijk stouts had gedaan. En hoewel Tella vaak dingen deed die eigenlijk niet mochten, vond haar moeder dat meestal niet zo erg. Ze corrigeerde haar dochter of fluisterde soms in haar oor hoe ze weg kon komen met haar kleine wandaden. Haar vader was degenen die snel uit zijn slof schoot; haar moeder was het zachte briesje dat zijn vonken uitblies voordat ze konden oplaaien tot vlammen. Maar nu zag haar moeder eruit alsof ze zelf een vuur wilde ontsteken en de kaarten als aanmaakhout ging gebruiken.

‘Ik vond ze in uw sieradenkistje,’ zei Tella. ‘Het spijt me. Ik wist niet dat ze slecht waren.’

‘Het is al goed.’ Haar moeder liet een hand over Tella’s krullen glijden. ‘Ik wilde je niet bang maken. Maar zelfs ik raak deze kaarten niet graag aan.’

‘Waarom bewaart u ze dan?’

Haar moeder verborg de kaarten in de plooien van haar rok, waarna ze het kistje op een hoge plank boven het bed neerzette, buiten Tella’s bereik.

Tella was bang dat het gesprek daarmee afgelopen was, zoals bij haar vader ongetwijfeld het geval zou zijn geweest. Maar haar moeder negeerde de vragen van haar dochters nooit. Nadat ze het kistje veilig had weggezet, liet ze zich naast Tella op het tapijt zakken.

‘Ik wou dat ik die kaarten nooit had gevonden,’ fluisterde ze, ‘maar ik zal je erover vertellen als je zweert dat je dat kaartspel, of enig kaartspel dat erop lijkt, nooit meer zult aanraken.’

‘Het doet toch pijn als iets zweert?’

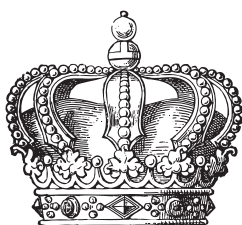
‘Dit is iets anders.’ Een glimp van haar moeders glimlach keerde terug, alsof ze op het punt stond Tella een heel bijzonder geheimpje te verklappen. Zo ging het altijd: wanneer haar moeder haar sprankelende aandacht volledig op Tella richtte, kreeg het meisje altijd het gevoel alsof ze een ster was en de wereld alleen om haar draaide. ‘Wat zeg ik altijd over de toekomst?’

‘Ieder mens heeft de macht om zijn eigen toekomst te schrijven,’ zei Tella.

‘Dat klopt,’ zei haar moeder. ‘Je toekomst kan alles zijn wat je maar wenst. We hebben allemaal de macht om onze eigen lotsbestemming te kiezen. Maar, mijn lieve kind, als je met die kaarten speelt, geef je de Fortunae die erop afgebeeld zijn de gelegenheid om je levenspad te veranderen. Mensen gebruiken Kaarten van Fortuin, zoals de kaarten die je net hebt aangeraakt heten, om de toekomst te voorspellen, en als een toekomst eenmaal is voorspeld, dan wordt die toekomst een levend iets dat zijn uiterste best zal doen om zichzelf in vervulling te laten gaan. Daarom mag je die kaarten nooit meer aanraken. Begrijp je?’

Tella knikte, hoewel ze het niet echt begreep; ze was nog zo jong dat de toekomst te ver weg leek om echt te zijn. Maar het viel haar op dat haar moeder niet had verteld waar de kaarten vandaan kwamen. Daarom klemde Tella’s vingers zich wat steviger om de kaart die ze nog steeds in haar hand had.

Het was haar moeder ontgaan dat Tella die derde kaart had omgedraaid. Tella verborg *Het Arakel* voorzichtig onder haar gekruiste benen terwijl ze zei: ‘Ik zweer dat ik nooit meer zo’n kaartspel zal aanraken.’

ISLA DE LOS
SUEÑOS

Tella zweefde niet meer. Ze lag op de vochtige grond en voelde zich alles behalve het vrolijke, sprankelende wezen van de avond ervoor, toen Legendes privé-eiland amberkleurig licht had uitgestraald dat zinderde van magie en verwondering, vermengd met een glimpje deceptie. Een verrukkelijke combinatie. En Tella was ook verrukt geweest. Tijdens het feest om het eind van Caraval te vieren had ze gedanst tot haar slippertjes groen waren van het gras, en champagneglazen vol bubbeltjeswijn gedronken tot ze praktisch zweefde.

Maar nu lag ze op haar buik op de koude, harde bosgrond.

Ze durfde haar ogen niet open te doen. Kreunend veegde ze wat takjes uit haar haren en wenste dat ze de andere restanten van de vorige avond net zo makkelijk kon wegvegen. Alles stonk naar verschaalde likeur, dennennaalden en vergis-singen. Haar huid kriebelde en jeukte, en het enige wat erger was dan het tollen van haar hoofd was de pijn in haar stijve rug en nek. Hoe had ze het ooit een geweldig idee kunnen vinden om buiten in slaap te vallen?

‘Hm.’ Het ontevreden gekreun van iemand die op het punt stond te ontwaken.

Tella deed haar ogen open en keek opzij, en liet haar oogleden toen onmiddellijk weer zakken. *Alle heiligen.*

Ze was niet alleen.

Tussen de hoge bomen en het ongetemde groen van de bosgrond had Tella haar ogen net lang genoeg opengedaan om een glimp op te vangen van donker haar, een gebronsde huid, een pols met een litteken en een jongenshand met een tatoeage van een zwarte roos. *Dante*.

Alles stroomde terug in een waas van herinneringen. Het gevoel van Dantes ervaren handen die om haar heupen waren geslagen. Zijn kussen op haar nek, haar kaak en daarna op haar mond toen hun lippen elkaar op intieme wijze verkenden.

Wat had ze zich in heiligennaam in haar hoofd gehaald?

Maar Tella wist natuurlijk precies wat haar voor ogen had gestaan tijdens het feestje van de Caraval-spelers de vorige avond. De wereld had gesmaakt naar magie en sterrenschijn, naar vervulde wensen en uitgekomen dromen, maar onder dat alles proefde Tella de dood nog op haar tong. Hoeveel champagne ze ook dronk of hoe warm de lucht ook werd van het dansen, ze huiverde nog steeds bij de ijzingwekkende herinnering aan hoe het had aangevoeld om dood te gaan.

Haar sprong van Legendes balkon was geen wanhoopsdaad geweest, maar een sprong van vertrouwen. Ze had er heel even niet meer aan willen denken en zich niet willen afvragen waarom het er iets toe deed. Ze wilde haar overwinning vieren en al het andere vergeten. En Dante leek haar de perfecte manier om beide doelen dichterbij te brengen. Hij was aantrekkelijk, hij kon charmant zijn, en het was al veel te lang geleden dat ze goed was gekust. En alle heiligen, Dante kon kussen.

Opnieuw kreunend strekte hij zich naast haar uit. Zijn grote hand belandde op haar onderrug, warm en stevig, en veel verleidelijker dan goed voor haar was.

Tella zei tegen zichzelf dat ze moest vluchten voordat hij wakker werd. Maar zelfs in zijn slaap was Dante goed met zijn handen. Achteloos zwierven zijn vingers over haar ruggen-

graat naar haar nek en weefden zich zachtjes door haar haar. Ongewild kromde ze haar rug.

Zijn vingers stopten met bewegen.

Dantes ademhaling werd plotseling zachter, en Tella beseftte dat hij nu ook wakker was.

Met een onderdrukte vloek krabbelde ze haastig overeind, bij zijn nu onbeweeglijke, ervaren vingers vandaan. Het kon haar niet schelen of hij haar zag wegsluipen; het zou veel ongemakkelijker zijn om geforceerde beleefdheden te moeten uitwisselen voordat een van hen de moed zou hebben verzameld om een smoes te verzinnen om er zo snel mogelijk vandoor te kunnen gaan. Tella had genoeg jonge mannen gekust om te weten dat ze niets kon geloven van wat een jongen zei vlak nadat ze hem had gekust. En ze moest trouwens écht weg.

Hoe wazig Tella's herinneringen ook mochten zijn, het lukte haar op een of andere manier niet om de brief te vergeten die ze had ontvangen voordat het interessant werd met Dante. Een vreemdeling, met zijn gezicht verborgen onder de mantel van de nacht, had het stuk papier in haar zak laten glijden en was verdwenen voordat ze achter hem aan kon gaan. Ze wilde het briefje het liefst nu meteen opnieuw lezen, maar met het oog op wat ze verschuldigd was aan de vriend die het had gestuurd, leek dat haar niet verstandig. Ze moest terug naar haar kamer.

Vochtige aarde en puntige dennennaalden kropen tussen haar tenen toen ze begon weg te sluipen. Ze moest haar slipper-tjes ergens hebben verloren, maar ze wilde geen tijd verspillen met ernaar te zoeken. Het bos was gehuld in loom, honingkleurig licht, en vervuld van zwaar gesnurk en gemompel dat Tella deed vermoeden dat Dante en zij niet de enigen waren die onder de sterren in slaap waren gevallen. Het maakte haar niets uit of iemand van hen haar bij de knappe jongeling vandaan zag sluipen, maar ze wilde niet dat iemand het tegen haar zus zou vertellen.

Dante was tijdens Caraval behoorlijk onaardig tegen Scarlett

geweest. Hij werkte voor Legende, dus het was maar toneel-spel geweest – maar hoewel Caraval voorbij was, bleef het lastig om feiten en fictie van elkaar te onderscheiden. En Tella wilde niet dat haar zus opnieuw gekwetst zou worden omdat Tella ervoor had gekozen om wat lol te trappen met de jonge man die Scarlett tijdens het spel zo wreed had behandeld.

Gelukkig bleef de rest van de wereld in diepe slaap totdat Tella de rand van het bos en vervolgens Legendes huis met de torentjes had bereikt.

Zelfs nu Caraval officieel was geëindigd en alle kaarsen en lantaarns binnen waren gedoofd, ademde het huis flarden van verleidelijk amberkleurig licht, dat Tella deed denken aan trucjes die nog in het verschiet lagen.

Tot gisteren had dit landgoed de hele wereld van Caraval omvat. De grote houten deuren hadden bezoekers toegelaten tot sierlijke, met rode gordijnen behangen balkons die een stad omringden van kanalen, straten die een eigen wil hadden, en geheimzinnige winkeltjes vol magische geneugten. Maar in de korte tijd sinds het spel was geëindigd was het huis met de torentjes gekrompen en het tijdelijke wonderland binnen de muren verdwenen. Het enige wat was overgebleven, waren de originele onderdelen van het herenhuis.

Tella draafde naar de dichtstbijzijnde trap. Haar kamer bevond zich op de eerste verdieping. Hij was niet te missen, met die deur in de kleur van een roodborstjesei. Het was ook onmogelijk om Scarlett en Julian te missen die er vlak naast stonden en elkaar vasthielden alsof ze waren vergeten hoe ze het woord 'vaarwel' moesten uitspreken.

Tella was blij dat haar zus zichzelf eindelijk had overgegeven aan een beetje geluk. Scarlett verdiende al het geluk in het Keizerrijk, en Tella hoopte dat het blijvend zou zijn. Ze had gehoord dat Julian de reputatie had dat hij meisjes nooit aan het lijntje hield, dat hij buiten Caraval geen enkele relatie voortzette, en dat hij zijn script te buiten was gegaan door bij

Scarlett te blijven nadat hij haar naar Legendes eiland had gebracht. Maar liegen was zijn vak, en dat maakte het moeilijk voor Tella om hem te vertrouwen. En toch... zoals het paar daar stond, met de armen om elkaar heen geslagen en hun hoofden dicht naar elkaar toe gebogen, zagen ze eruit als twee helften van hetzelfde hart.

Hun ogen lieten elkaar geen moment los toen Tella om hen heen naar haar kamer sloop.

‘Is dat een ja?’ mompelde Julian.

‘Ik moet met mijn zusje praten,’ zei Scarlett.

Tella bleef abrupt stilstaan voor de deur. Ze had durven zwe- ren dat de brief in haar zak opeens zwaar was geworden, alsof hij popelde om weer te worden gelezen. Maar als Julian Scarlett zojuist had gevraagd wat Tella hoopte, dan moest ze zich in het gesprek mengen.

‘Waar wil je met me over praten?’ onderbrak Tella het tweetal.

Scarlett maakte zich van Julian los, maar hij hield zijn handen om haar middel geslagen, verstrengeld met de blozende linten van haar jurk, duidelijk niet bereid haar al te laten gaan. ‘Ik heb je zus gevraagd of jullie allebei met ons mee willen gaan naar Valenda voor de viering van Elantines vijfenzeventigste verjaardag. Er wordt een nieuwe voorstelling van Caraval gehouden en ik heb twee kaartjes.’ Julian knipoogde.

Tella wierp haar zus een grijns toe. Dit wat precies waar ze op had gehoopt, hoewel een deel van haar nog steeds niet kon geloven dat de geruchten die ze de afgelopen week had gehoord waar waren. Caraval vond maar één keer per jaar plaats, en ze had nooit gehoord dat er zo vlak achter elkaar twee voorstellingen waren gehouden. Maar misschien maakte zelfs Legende uitzonderingen voor de keizerin.

Tella bleef haar zus hoopvol aankijken. ‘Het verbaast me dat dit zelfs maar een vraag is!’

‘Ik dacht dat je Elantinesdag maar niets vond omdat je verjaardag er altijd door werd overschaduwd?’

Tella hield haar hoofd schuin terwijl ze over haar antwoord nadacht. Haar echte redenen om te willen gaan hadden weinig met Elantinesdag te maken, hoewel haar zus gelijk had: al zo lang Elantine keizerin van het Meridiaanse Rijk was, was Tella's verjaardag een feestdag geweest, Elantinesdag, die werd ingeleid door een hele week vol vertier en dansfeesten, versoeperde regels en het overtreden van wetten. Op Trisda, het eiland waar de meisjes vandaan kwamen, werd deze feestdag slechts één dag gevierd, op de zesendertigste dag van het Groeiseizoen, maar dat wierp nog altijd een schaduw op Tella's verjaardag, die helaas op de volgende dag viel.

'Een bezoek aan Valenda zou de moeite al waard zijn,' zei Tella. 'Wanneer vertrekken we?'

'Over drie dagen,' antwoordde Julian.

Scarlett kneep haar lippen op elkaar. 'Tella, we moeten dit eerst bespreken.'

'Ik dacht dat jij altijd al naar de hoofdstad wilde, om alle kastelen te zien en de rijtuigen die door de lucht zweven. Dit wordt het feest van de eeuw! Wat valt er nog te bespreken?'

'De graaf.'

Julians bruine huid werd grauw.

Met Tella's gezicht had hetzelfde kunnen gebeuren.

'De graaf woont in Valenda, en we kunnen niet het risico nemen dat hij je ziet,' zei Scarlett.

Scarlett was de overbezorgde zus, maar deze bedenking leek Tella eigenlijk wel terecht. Graaf Nicolas d'Arcy was Scarletts voormalige verloofde, een verbintenis die door haar vader was gearrangeerd. Voordat Caraval plaatsvond had Scarlett hem alleen maar brieven geschreven, maar ze had zichzelf wijsgemaakt dat ze verliefd op hem was. Ze had ook gelooft dat de graaf Tella en haar zou beschermen – totdat Scarlett tijdens Caraval kennis met hem maakte en erachter kwam wat een verachtelijk mens hij was.

Scarlett maakte zich terecht zorgen over de graaf. Als haar

voormalige verloofde erachter kwam dat Tella nog leefde, dan zou hij hun vader inlichten – die dacht dat Tella dood was – en dan zou alles in duigen vallen.

Maar alles zou ook in duigen vallen als Tella niet met Legende en zijn spelers meeinging naar Valenda, de hoofdstad van het Keizerrijk. Ze had nog niet de kans gehad om de brief van haar vriend nogmaals te lezen, maar ze wist wat hij wilde, en ze zou hem daar nooit mee kunnen helpen als ze van Legende en zijn spelers werd gescheiden.

Tijdens Caraval had Tella niet precies geweten wie er allemaal voor Legende werkten. Maar al zijn spelers zouden met de boot naar Valenda gaan – misschien zou Legende zelf wel aan boord zijn, wat haar in de gelegenheid zou stellen om dat ene te bemachtigen dat haar vriend nodig had.

‘De graaf is zo van zichzelf vervuld dat hij me waarschijnlijk niet eens zou herkennen als ik op hem af liep en hem een klap in zijn gezicht gaf,’ zei Tella. ‘We hebben elkaar maar vluchtig ontmoet, en ik zag er niet op mijn voordeligst uit.’

‘Tella...’

‘Ik weet het, ik weet het, je wilt dat ik serieus ben,’ onderbrak Tella haar. ‘Ik wil niet de spot met je drijven. Ik ben me ten volste bewust van het gevaar, maar volgens mij hoeven we er niet bang voor te zijn. We kunnen ook schipbreuk lijden en verdrinken, maar als we ons door die angst laten weerhouden, komen we nooit meer van dit eiland af.’

Scarlett grimaste. Ze wendde zich tot Julian. ‘Kan ik even onder vier ogen met mijn zus praten?’

Julian antwoordde vlak bij Scarletts oor, zo zacht dat Tella het niet verstond. Maar wat hij ook zei, het maakte Scarlett aan het blozen. Daarna vertrok hij, en Scarlett kneep haar mond tot een streep terwijl de zusjes zich in Tella’s kamer terugtrokken.

Binnen was het een chaos van jewelste. Kousen hingen uit de laden van een kledingkast die was bedolven onder hoedjes. Allerhande soorten capes, jurken en onderrokken vormden

een spoor naar haar bed, dat was overdekt met een wankele stapel bont dat ze tijdens een kaartspel had gewonnen.

Tella wist dat Scarlett haar lui vond. Maar Tella had een theorie: opgeruimde kamers waren makkelijk te doorzoeken, want het was niet zo moeilijk om spullen met een vaste plek precies daar terug te zetten waar ze hoorden, maar een chaos terugbrengen in de oude staat leek een onbegonnen zaak. Tella kon in één oogopslag zien dat niemand de euvele moed had gehad haar persoonlijke wanorde ook maar met een vinger aan te raken. Alles leek onaangeroerd, al stond er nu opeens een tweede bed in de kamer. Tella wilde graag geloven dat het op magische wijze was verschenen, maar het was hoogstwaarschijnlijk naar boven gebracht voor haar zus.

Tella wist niet hoe lang ze nog op dit eiland mochten blijven. Ze was opgelucht dat ze niet onmiddellijk weg hoefden, hoewel Scarlett eerder genegen zou zijn om naar Valenda te reizen als ze werden weggestuurd. Maar Tella wilde eigenlijk niet dat haar zus ergens toe gedwongen werd; ze hoopte dat Scarlett zelf de keuze zou maken. Tella kon zich de aarzeling van haar zus echter wel voorstellen. Tella had tijdens het laatste spel gelogen. Maar dat was haar eigen besluit geweest, ze had er een goede reden voor gehad en ze was niet van plan om nog een keer dood te gaan. Het was voor haar net zo afschuwelijk geweest als voor Scarlett. En er waren nog zoveel dingen die Tella wilde – en móést – doen.

‘Scar, ik weet dat je denkt dat ik daarbuiten niet serieus was, maar laten we eens beginnen met blij zijn in plaats van zo serieus. Ik zeg niet dat we aan Caraval moeten deelnemen, maar het lijkt mij een heel goed idee om met Julian en de anderen naar Valenda te gaan. Wat heeft deze glorieuze vrijheid voor zin als we er niet van profiteren? Als we blijven leven alsof we nog steeds gevangenzitten onder de zware vuisten van onze vader, dan wint hij.’

‘Je hebt gelijk.’

Tella dacht dat ze het niet goed had verstaan. 'Zei je nou dat ik gelijk heb?'

Scarlett knikte. 'Ik heb er genoeg van om altijd maar bang te zijn.' Ze klonk nog steeds nerveus, maar haar kin ging omhoog en ze straalde vastberadenheid uit. 'Ik speel het spel liever niet nog een keer, maar het idee om met Julian mee naar Valenda te gaan bevalt me. Ik wil mezelf hier niet gevangen houden zoals onze vader ons op Trisda gevangen hield.'

Tella voelde een golf van trots. Op Trisda hield Scarlett zich altijd vast aan haar angst, alsof die haar kon beschermen, maar Tella zag dat haar zus haar best deed om eraan te ontsnappen. Ze was echt veranderd tijdens Caraval.

'Je had gelijk toen je me gisteravond aanmoedigde om Julian nog een kans te geven. Ik ben blij dat ik naar het feest ben gegaan, en ik weet dat ik er spijt van zou krijgen als we niet met hem mee zouden gaan. Maar...' voegde Scarlett eraan toe, '... als we naar Valenda gaan, dan moet je me beloven dat je voorzichtig bent. Ik wil je niet nog een keer verliezen.'

'Maak je geen zorgen, ik zweer het.' Plechtig pakte Tella de hand van haar zus en kneep erin. 'Ik geniet te veel van mijn vrijheid om die weer kwijt te raken. En ik zal in de hoofdstad belachelijk felgekleurde jurken dragen, zodat je me absoluut niet kwijt kunt raken.'

Scarletts mondhoeken gingen omhoog in een glimlach. Tella zag dat haar zus ertegen probeerde te vechten, maar toen sloeg de glimlach om in een klaterende lach. Blijdschap maakte Scarlett nog mooier.

Tella giechelde met haar mee tot hun gelach eenstemmig klonk, alsof zorgen alleen voor andere mensen waren bestemd. Toch kon Tella de brief in haar zak niet vergeten, die haar herinnerde aan een schuld die ze moest inlossen, en aan een moeder die nog steeds moest worden gered.